

J.D. ROBB

NEBEZPEČNÉ
ZNÁMOSTI

edice
KLOKAN

Copyright © 2019 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu CONNECTIONS IN DEATH
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2020
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-262-1

*Všichni lidé jsou nevyhnutelně zachyceni
v síti vzájemnosti, spojeni jediným předitelstvím osudu.*

– Martin Luther King ml.

Jaké pokání je za krev prolitou na zemi?

– Aischylos

1

Zákonem povolené mučení v podobě společenských akcí se vyrovnalo úkladné vraždě, pokud člověk připočítal nóbl boty.

Takový byl postoj poručíka Evy Dallasové a ta o tom lecos věděla, protože byla policistkou z oddělení vražd, která se měla brzy vypravit v nóbl botách do společnosti.

Navíc...

Kdokoliv se usnesl, že nóbl dámské boty vyžadují vysokánské, úzké podpatky, kvůli kterým jsou řečené boty nepoužitelné pro jakýkoliv praktický účel – včetně chůze –, měl by být okamžitě podroben každé známé formě mučení, zákonem povolené nebo jiné.

V předjaří 2061 v zatracených Spojených státech amerických by nepoužitelné boty s tenkými podpatky určitě měly být zakázány. Roztlučeny kladivy, podpáleny a pak zakázány.

Kráčela v těch mizerných botách k luxusnímu střešnímu bytu – vysoká, štíhlá žena v přiléhavých nefritových šatech, které se s každým jejím pohybem mihotaly, zatímco velký diamant tvaru slzy zavěšený na řetízku kolem jejího krku plál ohněm.

Nakrátko ostříhané hnědé vlasy zvýrazňovaly diamanty jasně se třpytící v uších. Široké hnědé oči měla přimhouřené temnými myšlenkami.

Kdo vůbec vymyslel koktejlové večírky? uvažovala. Ať to byl kdokoliv, podle ní by se měl připojit k vynálezci nóbl dámských bot v mučírně. Kdo se sakra usnesl, že bude zatraceně skvělý nápad vytvořit zvyk, podle kterého lidé postávají, obvykle na konci pracovního dne, a plkají o banalitách, zatímco v jedné ruce drží drink a v druhé talířek s maličkým, často neidentifikovatelným jídlem?

A ano, ten, kdo vymyslel plkání o banalitách jako společenskou povinnost? Šup s ním do mučírny.

Když už jsme v tom, přihodíme k nim i toho úchylného parchanta, který přidal povinnost přinést dárek, kdykoliv se dostavíte na takovou párty.

Protože příčetný člověk nechce přemítat o tom, co má sakra koupit někomu, kdo je pozval na mizerný večírek. Příčetný člověk ani nechce na konci pracovního dne chodit na večírek a postávat v botách s pitomými tenkými podpatky, držet v rukách divné jídlo a žvanit o nesmyslech.

Příčetný člověk chce být doma, mít na sobě pohodlné oblečení a jíst pizzu.

„Už jsi skončila?“

Eva se podívala na absurdně pohledný obličej svého manžela – muže zodpovědného za ty přiléhavé šaty, zatracené boty i všechny ty diamanty. Všimla si pobavení v jeho zabíjácí modrých očích i v úsměvu, který zvedal koutky těch dokonale tvarovaných úst.

Napadlo ji, že Roarke si nadcházející mučení bude nejen užívat, ale že mohl sám vymyslet a prosadit všechna jeho pravidla. Měl kliku, že mu jednu neubalila.

„Potřebuješ ještě pár minut na vnitřní monolog?“ zeptal se. Irský přízvuk jen přidával jeho hlasu na šarmu.

„Je to nejspíš ten nejrozumnější rozhovor, jaký za celý večer povedu.“

„No tak. Nadinin první večírek v jejím novém domově bude plný tvých přátel. A ti, stejně jako ona, jsou chytrí a zajímaví lidé.“

„Chytrí lidé jsou doma, popíjejí pivo a dívají se, jak Knicks nakopávají zadek Kings.“

„Ještě se bude hrát plno zápasů.“ Zamilovaně ji popleskal po pozadí a přistoupil k vchodovým dveřím střešního apartmá Nadine Furstové. „A Nadine si večírek zaslouží,“ dodal.

To nejspíš byla pravda. Hvězdná televizní reportérka, autorka bestselleru a teď i držitelka Oscara si párty zasloužila.

Ale ona sama, poručík z oddělení vražd, si zasloužila horký případ, který by jí na poslední chvíli přistál v klíně.

Jelikož Nadine získala věhlas jako autorka reportáží o zločinech, pochopila by to.

Eva se k němu znovu otočila – k obličejí vymodelovanému romanticky založeným andělem, rámovanému černým hedvábím. Vzhledem k jejím nóbl botám byli skoro stejně vysokí.

„Proč nemůže večírek obnášet pivo, pizzu a zápas na telestěně?“

„Může.“ Roarke se k ní naklonil pro polibek. „Jenom ne tenhle.“

Otevřely se dveře a tichou elegantní chodbu vyplnily hlasy a hudba. Quilla, Nadinina mladá internistka, stála ve dveřích v černých šatech se stříbrnou přezkou na opasku a v červených střevíčkách s nízkým podpatkem. Ve vlasech jí zářily nachové pruhy.

„Nazdárek. Měla bych říct dobrý večer a vítejte. A můžu...? Smím,“ opravila se a obrátila oči v sloup, „vám odebrat kabáty?“

„Jak víte, že jsme zvaní?“

„Kromě toho, že vás znám?“

Eva přikývla. „Kromě toho.“

„Protože ostraha dole v hale má seznam hostů a vy jste museli přejít přes ni, abyste se dostali sem nahoru. A kdybyste byli nějaký pitomci, kteří nějak proklouzli nebo bydlí v tomhle domě, Nadine vás nechá vyhodit. Je tu plno poldů.“

„Dobře,“ přikývla Eva, zatímco Roarke podával Quille jejich kabáty.

„Moc ti to dnes večer sluší, Quillo.“

Mírně se zarděla. „Díky. Ehm, teď bych vám měla říct, ať jdete rovnou dál, a popřát vám nádherný večer. V jídelně je bar a švédský stůl a kromě toho servírky a číšníci roznášejí jídlo a nápoje.“

Roarke se na ni usmál. „Zvládla jsi to velice dobře.“

„Už jsem to říkala asi tak milionkrát. Nadine zná ztracenou fúru... totiž velikou spoustu lidí.“

„Zatracená fůra je přesnější,“ řekla Eva. A když prošli vstupní halou otevřenými dveřmi do apartmá, s hrůzou si uvědomila, že většinu z nich zná taky.

Jak k tomu došlo?

„Super ohoz, Dallasová. Ta barva je bezva.“

„Jsou zelené.“

„Nefritové,“ opravila ji Quilla.

„Přesně tak.“ Roarke na Quillu zamrkal.

„Taky můžu odebrat váš dárek, pokud jí ho nechcete předat jakože osobně. V ranní místnosti je stůl na dary.“

„V ranní místnosti?“

„Nevím, proč se tak jmenuje,“ odpověděla Quilla Evě. „Ale dáváme tam dary pro hostitelku.“

„Skvěle.“ Vrazila nóbl taštičku Quille.

„Paráda. Tak si tu nechte čvachtat.“

„Co si tu máme nechat čvachtat?“ zeptala se Eva, když Quilla odešla.

„Myslím, že to znamená něco v tom smyslu, abychom se dobře bavili.“ Roarke ji pohladil po zádech a dodal: „Seženu ti drink.“

„Potřebuju jich hned několik.“

Cesta k baru byla nicméně plná překážek: známých lidí. A všichni jí chtěli něco říct, což ji nutilo, aby každému něco odpověděla.

Nezávazné konverzace nasucho ji ušetřili procházející číšníci a Roarkeovy hbité ruce.

Jeho pohotovost a společenská zdatnost ji ušetřily i rozvleklého hovoru s jedním Nadininým sběratelem podkladů. „Drahoušku, támhle je Nadine. Musíme ji pozdravit. Omluvte nás.“

A s rukou položenou na Evině bederní páteři ji odvedl pryč.

Nadine přišla z terasy. Eva v jejím večírkovém účesu – se spoustou splývajících loken – rozeznala Trinino dílo. Ačkoliv se Nadine výrazně vzdálila od obvyklého uhlazeného, profesionálního stylu, Eva předpokládala, že se ty plavé lokny

hodí k Nadininým šatům bez ramínek, krátkým, přiléhavým a tmavě červeným.

Zelené kočičí oči se rozhlédly po místnosti a zakotvily na Evě a Roarkeovi. Nadine jim vyšla naproti, zvedla se na špičky lodiček s podpatky vysokými jako mrakodrapy a nadšeně políbila Roarkea.

„Řekla bych, že tohle dokazuje, že náš byt je dokonalý k pořádání večírků.“

„Náš byt?“

Nadine se usmála na Evu. „Je to přece Roarkeova budova. Na terase je hodně z tvých poldů. Je vyhřívána a je tam malý bar i další švédský stůl.“

Přestože Evu přátelství často mátló, věděla, jaká je její povinnost. „Tak kde to je?“

Nadine si načechrala vlasy a zamrkala zelenýma očima. „Co kde je?“

„Jestli se s ním nechceš pochlubit...“

„Chci. Jistěže chci.“ Nadine se smíchem vzala Evu za ruku, s dovedností zadáka v americkém fotbale se prosmýkla mezi lidmi a nábytkem a vystoupala po točitých schodech do vysoce elegantní pracovny. Stály tu dvě modré pohovky, křesla, jejichž modrou barvu doplňovaly vířivé bílé vzory, a břidlicově šedé stoly, které představovaly pracovní stanici ve tvaru písmene T se skvostným výhledem na New York.

V levé stěně byl čtvercový krb, v němž plápolal oheň. Zlatá soška stála na krbové římse. Eva k ní přistoupila a prohlédla si ji. *Divně vypadající zlatý chlápek bez penisu*, pomyslela si, *ale na jmenovce stojí NADINE FURSTOVÁ a na tom záleží.*

Když mu ale nechtěli dopřát penis, proč mu nedali kalhoty?

„Pěkné.“ Zvědavě ji zvedla a ohlédla se přes rameno. „Je docela těžká. Jako tupý předmět by dokázala napáchat dost škody.“

„Taková věc napadne jenom tebe.“ Nadine objala Evu kolem pasu. „To, co jsem říkala v proslovu při přejímání, jsem myslela vážně.“

„Ty jsi něco říkala?“

Nadine do ní vrazila bokem a Eva se smíchem cenu zase postavila.

„Je celá tvoje, holka.“

„Ani zdaleka, ale... můžu se na ni dívat každý mizerný den. Tak.“ Otočila se a natáhla ruku k Roarkeovi. „Pojďme dolů, ať si dáme spoustu šampaňského.“

Ve dveřích se objevil Jake Kincaid, rocková hvězda a Nadinin kluk. „Zdravím,“ řekl.

Tmavé vlasy mu rámovaly ostře řezaný obličej, momentálně s třídním strništěm. Byl celý v černém – ne obleku, ale džínách s cvočkovaným opaskem, košili a botách, které Eva obdivovala, protože vypadaly bytelně a pohodlně.

Jak je možné, že *on* se mohl obléknout jako normální člověk?

„Jak se vede?“ zeptal se Jake Roarkea, když si s ním potřásal rukou. „Vypadáte skvěle, Dallasová. Prohlédla jste si toho zlatého chlápka? Je krásně lesklý, ale člověka napadá, proč mu nedali všechno, když už ho neoblékli. Buď, anebo.“

„Dobrý bože,“ zahučel Roarke.

Jake po něm střelil pohledem. „Pardon.“

„Ne, to nic. Já jenom, že znám svou ženu, a nepochybuji o tom, že si říkala přesně totéž.“

„Možná. Víceméně. Je to rozumná otázka.“

„Aspoň v něm Jake hned neviděl vražednou zbraň.“

Jakeovi se prohloubily dolíčky ve tvářích. Zazubil se na Nadine. „Možná. Víceméně. Každopádně se dostavila další vlna, Lois. Jak může někdo znát tolik lidí?“

Roarke se rozesmál a vzal Evu za ruku. „Začínám si myslet, že je dobře, že jsem ji uviděl první.“

„Fůra poldů,“ dodal Jake, když vyšli z pracovny. „Pokud nebudu počítat tu návštěvu ústředí, neviděl jsem tolik poldů od chvíle, co...“ Podíval se na Evu. „Asi bych neměl vykládat o tom, jak mi bylo šestnáct a s falešným průkazem jsem si sehnal práci v klubu, kde pak proběhla štára.“

„Zabil jste někoho?“

„Ne.“

„Tak to necháme plavat.“

„Když už mluvíme o poldech, věděla jste, že Santiago válí na klávesy?“

„Hm... on hraje na piáno?“

„A jak,“ potvrdil Jake. „Renn si přinesl synták – je tu celá kapela – a ta poldovská holka přemluvila Santiaga, aby zahrál. Ona má zase pěkný měchy.“

„Umí zpívat,“ přeložila Nadine pro Evu. „A je to detektiv Carmichaelová, Jakeu. Požádala jsem Morrise, aby si vzal sáxík,“ dodala.

„Musím říct, že ten doktor přes mrtvolu to s ním opravdu umí. Hele, támhle je jedna z mých kolegyně.“

Eva se podívala dolů stejně jako Jake a uviděla Mavis s fontánou velice, převelice bledě modrých vlasů, v nabíraných růžových šatech s krátkou sukni a modrých botách s vysokánskými podpatky vytvarovanými do podoby trojice lesklých stříbrných koulí.

Leonardo vedle ní připomínal ve splývající vestě o několik stupňů tmavší než jeho měděná pleť jakéhosi starověkého pohanského kněze. Vlasy mu splývaly na ramena snad ve stovkách tenkých copů. Mavis právě rozmlouvala se skupinkou lidí.

Feeney – kapitán oddělení elektronické detekce – měl na sobě stejný pomačkaný exkrementově hnědý oblek, jaký nosil do práce. Vedle něj stála Bebe Hewittová, Nadinina velká šéfka, v leskle stříbrných kalhotách, dlouhém červeném saku a s fascinovaným výrazem. Vedle byla teenagerka Quilla s vykulenými očima, nad kterou se tyčil Řacha. Majitel Klubu vyděděnců měl na sobě taky vestu, ale jeho končila u pasu, na ramenou měla vražedně vypadající cvočky a odhalovala jeho potetovaný svalnatý hrudník a trup.

Vedle něj se příjemně usmívala nějaká neznámá žena. Měla klasický newyorský černý kostýmek a exotický obličej s vysokými lícními kostmi a výraznými víčky.

„Quilla je trochu mladá na koktejlový večírek,“ poznamenala Eva.

„Nikdy není příliš brzy naučit se, jak se pořádá mejdan nebo jak se na něm máš chovat,“ namítla Nadine. Sestoupila ze zbytku schodů a vydala se přivítat Mavis.

„Quilla je v pohodě,“ řekl Jake Evě. „Dává Nadine zabrat.“

„Vážně?“

Zazubil se. „A jak. Přemluvila ji, aby sem dneska směla přijít – upozornila Nadine, že by mohla z toho večírku natočit třiminutovou reportáž. Pálí jí to.“ Poklepal si na spánek. „Slyšel jsem o vašem projektu, Roarkeu. O Dideanu. Pozorně ho sleduju. Někdy bych si s vámi o něm rád promluvil.“

„Kdykoliv.“

„Ahoj, Dallasová.“ Mavis předvedla na svých stříbrných koulích krátký taneček a objala Evu. „Tenhle mejdan je super.“ Objala i Roarkea a Jakea. „Samí moji oblíbenci, k tomu bašta a dospělácký pitivo, co si člověk může přát víc? Slyšela jsem, že se na terase džemuje. Můžu se připojit?“

„Počítáme s tím,“ odpověděl Jake. „Půjdeme se tam mrknout?“

„Jsem pro.“

„Seženu drinky,“ nabídl se Leonardo.

Políbil Mavis na fontánu vlasů a Mavis se na něj rozzářila. „Díky, medvídku. Všichni se uvidíme později.“

„Jdu si to poslechnout.“ Feeney namířil na Evu prst. „Věděla jsi, jak Santiago umí rozžhavit klávesy?“

„Slyšela jsem.“

„Tichá voda břehy mele.“ Zavrtěl hlavou a odešel i se svým zmuchlaným oblekem na terasu.

„Jaké břehy?“ zeptala se Eva.

„Vysvětlím ti to později. Moc rád vás vidím, Bebe.“

„Já vás oba taky. Poručíku, jsem vám vděčná za práci, kterou jste se svými detektivy odvedla při vyšetřování Larindy Marsové.“

„Je to moje práce.“

Bebe přikývla a sklopila oči ke svému drinku. „Všichni nějakou máme. Omluvte mě.“

„Hodně si to vyčítá.“ Nadine se za ní ohlédla.

„Nebyla to její vina.“

„Nebyla,“ přikývla Nadine. „Ale je šéfka. Půjdu to urovnat. A pošlu sem někoho s další rundou drinků.“

Řacha povytáhl obočí. „Poldové uměj zkazit večírek.“

Žena vedle něj do něj prudce dloubla loktem. „Wilsoně!“

Řacha se jen zasmál. „Na hubenou bílou policajtku vypadáš dobře.“

„Ty taky nevypadáš tak zle na velkého černošského majitele špeluňky.“

„Můj klub není špeluňka, ale putyka. Nazdárek, Roarkeu. Seznamte se s mou krásnou dámou. Tohle je Rochelle Pickeringová.“

Rochelle podala ruku Evě i Roarkeovi. „Moc ráda vás oba poznávám. Sleduju vaši práci, poručíku, i vaši, Roarkeu. Zejména pokud jde o Dochasy a Didean.“

„Je cvokařka,“ vysvětlila Quilla a Řacha se na ni zazubil.

„Dětská cvokařka. Dávej si bacha, prcku, jinak si na tebe došlápne.“

„To zrovna,“ zahučela Quilla, ale zmizela v davu.

„Wilsoně.“ Rochelle obrátila oči v sloup. „Jsem psychologka, se specializací na děti. Vlastně jsem dělala konzultantku v Dochas.“

„Já vím,“ přikývl Roarke. Rochelle zamrkala.

„To je... nečekané.“

„Naše vrchní psychologka pro vás má jen slova chvály.“

„Je skvělá.“

Jak bylo slíbeno, dorazil další tác s drinky.

„Musím se rozkoukat,“ pokračovala Rochelle. „Nemůžu uvěřit, že stojím na tak úžasném místě. A že mluvím s vámi dvěma. Už jsem se seznámila s Nadine Furstovou a Jakem Kincaidem, bože, i s Mavis Freestoneovou, která je přesně –

naprosto přesně – tak rozkošná, jak jsem doufala, že bude. I s Leonardem, jehož výtvary obdivuju. A piju šampaňské.“

„Drž se mě,“ řekl jí Řacha, „a tvoje zážitky nepoznají hranic.“

Eva měla mnoho otázek. Například nikdy nepoznala nikoho, kdo by oslovoval Řachu jeho pravým jménem. Proč byla tahle žena jiná? A jak mohla dětská psychologka začít chodit s protřelým majitelem sexklubu? A odkdy byl Řacha takhle... jak se to říká? Zabouchnutý, usoudila, správné slovo zní *zabouchnutý*. Odkdy je tak zabouchnutý?

Chápala, že ho může přitahovat. Měla pěknou postavu a byla krásná, ale... co to vůbec bylo zač?

Zamyšleně zamířila k Mirové. K rozebrání cvokaře bude potřebovat jiného cvokaře. A nikdo nepředčí hlavní autorku policejních profilů.

Mirová se zvedla z opěradla pohovky, na kterém seděla, a políbila Evu na tvář. Jako obvykle vypadala dokonale. Šaty barvy temně rudého vína, které tu roznášeli číšníci, jí splývaly ke kolenům a končily krajkovým lemem, jenž odpovídal jejím rukávům po lokty. Vlasy norkového odstínu – nyní díky Trině (které se Eva zatím dokázala vyhnout) zvýrazněného jemnými měděnými proužky – měla sčesané dozadu.

„Nadine opravdu vtiskla tomu bytu svoji osobnost. Je moderní, jistě, ale i pestrý a pohodlný. Vypadá šťastně.“

„Na tom má podíl ten zlatý chlápek, kterého má nahoře, a rocková hvězda na terase.“

„To rozhodně ano. Líbí se mi – ten Oscar samozřejmě taky, ale mluvím o Jakeovi. Líbí se mi.“

Eva se podívala k terase. Za sklem viděla Jakea a Mavis, jak zpívají a téměř se dotýkají nosy a Jakeovy prsty přitom poleptují po kytáře.

„Jo, ujde. Když už o tom mluvíme – nevíš něco o té Rochelle Pickeringové, která je přilepená na Řachu?“

Mirová povytáhla obočí. „Trochu. Nějaký problém?“

„To pověz ty mně.“

„O žádném nevím. Několikrát do roka pracuji v Dochas jako dobrovolnice. Krátce jsem se s ní setkala, když jsme tam před pár měsíci zrovna byly obě. Připadá mi velice vyrovnaná a oddaná. Jako seriózní žena.“

„Jo, tak co potom dělá s Řachou?“

Mirová se ohlédla na Řachu, který se právě s Rochelle na terase pohupoval do rytmu hudby. „Vypadá to, že se dobře baví. Je to večírek, Evo. Tohle lidé na večírcích dělají. A tady je Dennis, který to dokazuje.“

Objevil se u nich Dennis Mira s tácem jednohubek. Měl na sobě černý oblek s běloskvoucí košilí a pruhoanou kravatou, která byla momentálně lehce nakřivo, což odpovídalo jeho větrem rozfoukaným vlasům. Jeho oči toho nejměkčího, nejroztomilejšího odstínu zeleně se na Evu usmály.

A Evě se zastavilo srdce.

„Tohle musíte ochutnat.“

Zvedl něco z tácu Evě ke rtům. Vypadalo to jako hromádka najemno nakrájené zeleniny politá něčím lesklým a naskládaná na silném plátku cukety. Takovou věc by za normálních okolností nepřiblížila k ústům, natož aby ji jedla.

Ale ty měkké, roztomilé zelené oči ji přiměly otevřít pusku a nechat si od něj vložit sousto na jazyk.

„Lahodné, vidíte?“

Podánilo se jí zahučet: „Hmmm,“ zatímco se její srdce roztékalo do loužičky.

Pomyslela si, že kdyby měl každý v životě nějakého Denise Miru, přišla by o práci, protože by nikoho už nikdy nenašla žádná násilná myšlenka.

„Přinesu vám jich celý talíř.“

„Ne.“ Eva polkla. Pomyslela si, že má splněnou kvótu zeleniny na měsíc dopředu. „Není třeba.“ A přistihla se, jak ji zklamalo, když mu Mirová narovnála kravatu.

„Je to velice příjemný večírek, vidíte?“ pokračoval Dennis Mira. „Tolik zajímavých a rozličných lidí na jednom místě. Vždycky si říkám totéž, když pořádáte večírek vy s Roarkem.“

Člověk musí být sám zajímavý, aby se znal s tolika zajímavými lidmi.“ Věnoval jí úsměv. „Moc vám to sluší, nemám pravdu, Charlie?“

Kdyby se Eva dokázala začervenat, teď by to udělala.

Připojil se k ní Roarke, všichni čtyři si chvíli nezávazně povídali a pak se přesunuli na terasu. Eva se jí zatím vyhýbala, protože tam číhala Trina, ale nemohla zůstat zbabělcem celý večer.

Nad New Yorkem halasila hudba. Eva si pomyslela, že jestli někdo kvůli hladině hluku zavolá poldy, najdou tu spoustu kolegů včetně celého jejího oddělení, velké části oddělení elektronické detekce – a policejního velitele.

Velitel Whitney právě tančil s asistentkou státního žalobce Cher Reovou – potřásali rameny a pohupovali se v bocích. Evina kolegyně detektiv Delia Peabodyová divoce křepčila a poskakovala se svým přítelem, elektronikářským esem McNabem.

Baxter v elegantním obleku bez kravaty flirtoval s děšivou Trinou, což nebyl problém, protože detektiv Kanec flirtoval s každou ženou bez výjimky. Reineke a Jenkinson si přitukávali sklenkami a připojovali se sborem k duetu detektiva Carmichaelové a Mavis.

Zdálo se, že Carmichaelová skutečně má měchy. A Jenkinsonova kravata zářila jako měsíce, které ji pokrývaly.

Santiago rozkročeně stál za klávesami. To, co se z nich linulo, byla rozhodně hudba. Kdo by to tušil? Trueheart, Baxterův vážný mladší partner, seděl se svou dívkou a Feeneyem. Eva by přísahala, že Feeneyho oči přímo žhnou – nebo září jako Jenkinsonova kravata –, když sledoval, jak bubeník skupiny Avenue A tluče do bubnů.

Eva si všimla i Garnet DeWinterové. Soudní antropoložka konverzovala s velitelovou manželkou, zatímco Morris kvílel na saxofon.

Na terasu přiběhla elektronikářka Callendarová, zavýskla a odtáhla rozesmátého Charlese do víru natrásajících se těl.

Eva odhadovala, že pro bývalého licencovaného společníka patřilo taneční umění k profesním dovednostem. Jeho manželka doktorka Louisa Dimattová se zavěsila do Evina lokte.

„Řekla bych, že z Nadinina apartmá vyzařuje teplo.“

„Ta terasa je vyhřívána.“

Louisa se smíchem zvedla sklenku. „Tak to nemyslím, Dallasová. Mluvím o teple domova. Kdo je ta okouzující žena, která tančí s Řachou?“

„To bych taky ráda věděla.“ Eva pokrčila rameny. „Nějaká dětská cvokařka.“

„Vážně? Moc se mi líbí její rtěnka. Kdybych tuhle barvu zkusila já, vypadala bych jako zombie. To je... Detektiv Carmichaelová zpívá s Mavis?“

„Ano. Má pěkné měchy.“

„To bych řekla. No, jelikož mi Callendarová ukradla manželka, já si ukradnu partnera někoho jiného.“ Zakroužila prstem ve vzduchu. „Feeney,“ rozhodla se a vykročila kolem tanečnicků.

Roarke přinesl Evě další drink, kterým spláchla poslední vzpomínky na cuketu. Když hudba zpomalila a Roarke ji objal, pohupovala se s ním pod srpkem měsíce plujícím po obloze.

Jo, pomyslela si. Teplo domova.

Co na tom, že cestou domů v limuzíně vytáhla příruční počítač a v rychlosti si prověřila Rochelle Pickeringovou?

Roarke si natáhl nohy. „Copak to děláš, poručíku?“

„Jenom si něco ověřuju.“

Odmlčel se jen na vteřinku. „Neříkej mi, že prověřuješ Rochelle.“

„Přesně tak.“

„Evo, Řacha je velký kluk. Doslova.“

„M-hm.“

„Evo,“ zopakoval a položil jí dlaň na ruku. „Měla bys vědět, že jsem ji už prověřil.“

„Cože? Nejsi polda a...“

„A ona není podezřelá. Je nicméně hlavní kandidátka na vrchní terapeutku v Dideanu.“

„Já myslela, že už terapeutku máš.“

„Měl jsem. Minulý týden se jí zkomplikovala rodinná situace a stěhuje se do Východního Washingtonu, aby mohla být se svým synem, takže musím najít náhradu. Doktorka Pickeringová byla v užším výběru, už když jsem se rozhodl pro doktorku Poovou.“

„Ví to?“

„Pravděpodobně ne. Můžu tě ujistit, že je vrcholně kvalifikovaná, zkušená, oddaná a má vynikající doporučení i čistý trestní rejstřík.“

„Pokud jsi dokázal zjistit. No dobře, dobře,“ zahučela, když se na ni beze slova podíval. „Kdyby měla nějaký škraloup, našel bys ho.“ Pokrčila rameny. „Tak mi ušetři čas.“

„Je druhé dítě a jediná dcera. Má tři sourozence. Její otec dvakrát seděl za napadení a držení nelegálních látek. I její mladší bratr se dostal do vězení, ještě jako mladistvý, za krádež a nelegální látky – a jako dospělý za totéž. Patřil k Bouchačům.“

„Ti jsou drsní. Jejich území se zmenšilo, ale pořád jsou drsní.“

„To platí pro většinu gangů. Z vězení se dostal před dvěma lety, prošel odvykací kúrou a podle všeho je čistý a s Bouchači už nemá nic společného.“

Eva to odsunula na později. Bouchači sice nebyli tak mocní jako kdysi, ale pořád se nevyplatilo je podceňovat.

„Její otec zemřel při incidentu ve vězení, když jí bylo patnáct,“ pokračoval Roarke, „a její matka krátce nato spáchala sebevraždu. Od té doby – a mezi řádky jsem vyčetl, že zřejmě i dlouho před tím – je vychovávala babička z matčiny strany. Vyrostli v Bowery,“ dodal Roarke. „V té nejdrsnější části.“

„Území Bouchačů.“

„Ano. Nejstarší bratr šel na obchodní školu a má vlastní firmu – instalatérskou – v Tribece. Je ženatý, má tříletou dceru a další dítě je na cestě. Nejmladší díky stipendiu studuje

práva na Columbiu. Prostřední bratr je od propuštění zaměstnaný v Casa del Sol na Lower West Side jako kuchař – vařit se naučil ve vězení. Hlásí se u přiděleného poradce, pravidelně chodí na setkání anonymních alkoholiků a spolu se sestrou dvakrát v měsíci pracuje jako dobrovolník v místním azylovém domě.“

„Bouchači nikoho jen tak nepustí ze spárů.“

„Bouchači jsou v Bowery. Rochelle žije se svým bratrem v bytě se dvěma ložnicemi na Lower West, daleko od jejich území. Prožila tvrdé a náročné dětství – o tom my oba taky víme leccos. Překonala to. Sotva bude náhoda, že se rozhodla věnovat emocionálnímu zdraví dětí.“

Eva ho dobře znala.

„Přijmeš ji.“

„Připadá mi jako šťastná shoda okolností, že jsme se s ní dnes večer setkali. Už tak jsem měl v plánu se s ní v pondělí ráno spojit a domluvit si schůzku. Jestli s ní budu spokojený a ona bude mít zájem, nabídnu jí to místo, ano.“

Otočil se k ní a pohládl ji prstem po mělkém dolíčku na bradě. „Jedině že bys mi řekla pádný důvod, proč to nedělat.“

Eva syčivě vydechla. „To nemůžu. Nebudu se po ní vozit, protože jeden z jejích bratrů byl kretén a její otec druhý.“

Možná jí to trochu dělalo starosti, ale Roarke měl pravdu. Řacha byl velký kluk.

2

Eva prožila klidnou neděli, kterou vyrovnala večírek, společnost, nezávaznou konverzaci a nóbl boty. Jelikož jí do klína nepřistála žádná čerstvá vražda, strávila den, jak nejobzorněji mohla.

Přispala si, pomilovala se s Roarkem, dala si palačinky, pětikilometrový virtuální běh po pláži a zaposilovala si, dokud

ji svaly neprosily o slitování. Vše vyvrcholilo lekcí s mistrem bojových umění, plaváním a bazénovým sexem.

Potom si zdřímla s kocourem.

Nakonec si udělala radost hodinou na střelnici – byla rozhodnutá, že až bude soutěžit s Roarkem, natrhne mu ten jeho pěkný irský zadek. Po příjemné večeři u krbu se k tomu pěknému irskému zadku přitulila s mísou máslového popkornu, aby sledovala film, kde spousta věcí vyletovala do povětří.

Na oslavu dne, během něhož se jí neozval dispečink, nechala Roarkea, aby se s ní ještě jednou pomiloval. A usnula.

V pondělí se vydala na ústředí osvěžená, vzpružená a s nepatrnými výčitkami svědomí, že dala přednost spánku před vyřizováním papírů.

Nejela natolik brzy, aby se vyhnula vážnoucí dopravě nebo řidičům, kteří ztratili poslední zbytky svých už tak nepříliš velkých schopností, protože ulice skrápěl jemný déšť a bičoval březnový vítr. Eva to nicméně považovala za vhodný začátek dne naplněného policejní prací.

Síla větru navíc nedovolila vzlétnout reklamním vzducholodím. Byla příjemná změna posouvat se zácpou bez toho, aby poslouchala halekání o časně jarních výprodejích a slevách na pozdně zimní zájezdy někam do horoucích pekel.

Co vlastně bylo za roční období? Časné jaro, nebo pozdní zima? Proč se březen nedokáže rozhodnout?

Mohla by být optimistka a přiklonit se k časnému jaru. Nesežilo, nepadal sníh s deštěm a nebyla námraza. Na druhou stranu byla na tom kvílejícím větru pořád zatracená zima a obloha se mohla kdykoliv rozhodnout, že je zasype sněhem.

Optimisté se navíc obvykle dočkají toho, že jim zklamání vymáchá obličej v bahně.

Takže pozdní zima, usoudila, když zastavila na svém parkovacím místě v garáži policejního ústředí. Vyjela nahoru, potěšená, že má celou hodinu před začátkem směny.

V hlavní místnosti oddělení vražd uviděla Santiagu, jak sedí za svým stolem.

„Dostali jste nějaký nový případ?“

Vzhlédl k ní unavenýma poldovskýmá očima. „Jo. Carmichaelová šla do denní místnosti pro trochu atomovýho kafe. Pouliční eleska si nabrnkla chlápka, kterej chtěl vyhulit. Z domluvy sešlo, když se přesunuli do prostoru před dveřma do Canalu, což je obvyklý místo pro takový kratochvíle, a tam našli mrtvolu. Chlápek zmizel, ale eleska zodpovědně vyhledala policejního androida.“

„Kdo je mrtvý?“

„Dealer s nelegálníma látkama, kterej je sám často užíval. Eleska ho poznala – vídala ho na ulicích a viděla ho, jak se dohaduje s místním feťákem zhruba hodinu před tím, než vyšla ze sousedního bytu, kterej je její základnou pro zevrubnější služby. Jméno toho feťáka nezná. A my jsme to vyfasovali.“

Ohlédl se na detektiva Carmichaelovou, která právě vyšla z denní místnosti se dvěma hrnký poldovského kafe. „Jo, můj životabudič.“ Santiago se chopil jednoho hrnku a napil se z něj. „Když jsme dorazili na místo, už tam bylo pár dalších elesek. Konverzují a jedna z nich najednou přijde se jménem. Ta první eleska prej podle ní určitě myslela Dobbera. Podle svědka jde o lůzra, kterej se asi tak před dvěma měsíci přistěhoval do stejný budovy, před kterou našli mrtvolu.“

Santiago kývl na Carmichaelovou, ať pokračuje.

„Takže jsme nechali policejní androidy – zavolali jsme ještě jednoho – s mrtvolou a svědkem a zašli jsme za Dobberem. Byl ve svém bytě, v sedmém nebi po dávce, kterou sebral tomu dealerovi poté, co ho bodl do krku. Ten kretén měl u sebe pořád nůž, poručíku.“

„Pokusil se s ním na Carmichaelovou zaútočit,“ doplnil Santiago. „Tak jsme to přidali k obviněním, i když při tom útoku padnul na ksicht.“

„Zamotaly se mu nohy. Krev na kudle odpovídá oběti. Kretén se ve výslechové místnosti přiznal za necelých deset minut. Tvrdil, že ho musel zabít, protože předražoval zboží. Šlo o princip.“

„Takže je to vyřešené.“

„A převázané stuhou,“ potvrdila Carmichaelová. „Ten blbec má trestní rejstřík delší než vaše nohy. Právě vyšel z vězení, kde byl za napadení. Když se všechno sečte, tentokrát půjde za mříže na doživotí.“

„Dobrá práce.“

„Většinu odvedly elesky. Jste tu brzy. Něco se děje?“

„Papírování.“ Eva už se začala obracet k odchodu, ale ještě se zamračila na Santiaga. „Já myslela, že jste hrál baseball, ne...“ Zakomíhala prsty nad pomyslnými klávesami.

„Oboje. Chtěl jsem hrát baseball – byl to můj život. A rodiče na to, jasně, hraj si, jak chceš. Pokud budeš nosit dobrý známky, budeš se vyhejbat malérům a rok se budeš učit na piáno u tety. Teta je pěkná megera, takže to, že jsem přistoupil na dohodu, znamenalo, že chci ten baseball hrát opravdu hodně. Ukázalo se, že mě baví i muzika, a tak jsem u ní zůstal.“

„A teď jste polda.“

„Polda, co umí hrát baseball, válí na klávesy a zahrál si se zatracenou Avenue A.“

„A vy zpíváte,“ řekla Eva Carmichaelové.

„Když se dostanu ke karaoke, jsem nejlepší. A teď jsem si zazpívala duety s Mavis a Jakem. Velká noc, co, parťáku?“

Santiago si s ní přitukl hrnkem. „Měli bysme založit pol-dovskou kapelu. Nazveme ji Odznak.“

Eva se vzdálila.

Ve své klidné pracovně si naprogramovala z AutoChefa kávu a usadila se za stolem. Jelikož policejní práce nespočívá jen v zatýkání kreténů, kteří zabíjejí kvůli dávce drog, ponořila se do harmonogramů, požadavků na vybavení, hlášení a rozpočtů. Rozpočet vyžadoval další kávu, ale Eva měla pocit, že slušně pokročila, než uslyšela, jak se k jejím dveřím blíží klapot kozaček Peabodyové.

„Santiago říkal, že jste přišla brzy.“

„Kvůli papírování.“

„Dodělám hlášení o tom dvojitém případě, který jsme uzavřely v pátek. Páni, jsem ráda, že jsme ho dokončily před Nadininou párty. Byl to super večírek.“

Místo třpytivých šatů, které si oblékla na „super večírek“ a které jí zvedaly prsa, teď Peabodyová měla přiléhavé kalhoty a střizlivé sako. Tmavé vlasy si upravila do toho divného nahoru stočeného ohonu, který si zvykla nosit.

„Skoro jsme tam spolu nepromluvily,“ dodala Peabodyová.

„Většinu večera jste byla zaneprázdněná natřásáním pozadí.“

„Čím víc potřásáte zadkem, tím volnější jsou vám kalhoty. Navíc je to zábava.“

Evě zapípal komunikátor a na displeji si přečetla, že volá dispečink. „Zábava skončila.“

Během dvaceti minut Eva s Peabodyovou stály nad tělem, které leželo na schodech v druhém patře bytového domu. Budova vypadala, že kdysi sloužila jako skladiště, ale později byla přestavěna na obytnou. Žili tu především nízkopříjmoví obyvatelé a podle Evina odhadu byl dům slušně spravovaný, ale chabě zabezpečený.

Sousedé mrtvého označili jako Stuarta Adlera z bytu 305. Strážníci teď drželi obyvatele domu v uctivé vzdálenosti a Eva se sklonila k tělu, aby potvrdila jeho totožnost identifikátorem.

„Oběť je identifikována jako Stuart Adler, třicet osm let, bytem na této adrese. Svobodný. Rozvedený, bez potomků. Má tu nějaké tresty za výtržnosti v opilosti a veřejnou opilost. Dvakrát měl nařízenou odvykací kúru, a jelikož ještě není ani devět hodin dopoledne a já z něj cítím alkohol, je zjevné, že kúry nezabraly.“

Prohlížela tělo, jehož krví podlitě bledě modré oči na ni zíraly prázdňým pohledem. „Má zlomený vaz. Podle zranění hlavy a krvavých stop to vypadá, že spadl ze schodů. A přičtěte ten nůž, který mu pořád trčí z břicha.“

„Pachatel ho bodl,“ odhadla Peabodyová, „a silně do něj strčil. Adler pak spadl ze schodů. Jenže...“

„Jo, jenže. K bodnutí – otevřeným kapesním nožem – došlo až po pádu, jinak by zranění břicha krvácelo víc. Není to moc dlouhé ostří ani moc velká rána.“

„Udělal to Gary!“ zavolal kdosi shora.

„Cože? Blázníte?“

Ozvaly se zvuky hádky a Eva se narovnala. „Zůstaňte u těla,“ pokynula Peabodyové. „Zkuste odebrat z toho nože otisky. A uložte do sáčku na důkazy to jablko v rohu.“

Vystoupala po schodech, kde na sebe pokřikovalo zhruba půl tuctu lidí.

„Nechte toho!“ Varovně namířila prst na ženu s divokým pohledem a přílbou z vlasů, s níž by nepohnula ani březnová vichřice. „Kdo je Gary?“

„Gary jsem já.“ Muž, který zvedl ruku, měl krátký plnovous a hřívu hnědých vlasů se zlatými konečky. Na sobě měl tvídové sako, povolenou kravatu a košili rozepnutou u krku. „Gary Phizer. Byt 304. Naproti přes chodbu od... od Stuarda. Zavolal jsem policii. Zavolal jsem je já. Odcházel jsem do školy – jsem učitel – a uviděl jsem ho. Seběhl jsem k němu, ale viděl jsem...“

„V noci jste se prali!“ Přílbové vlasy probodávaly Garyho pohledem. „Vyhrožoval jste, že mu rozbijete hlavu.“

„Vyhrožoval jsem, že mu rozbiju televizi, Mildred, jestli ji neztlumí. Zase byl opilý,“ dodal směrem k Evě. „A měl puštěný nějaký film plný křiku a výbuchů. Bydlím přímo proti němu. Byly dvě hodiny ráno, když jsme se začali hádat. Předtím už jsem ho dvakrát požádal o klid. Vždycky ten film ztlumil, ale za chvíli zase přidal na hlasitosti. Jenom jsem se chtěl vyspat.“

„Došlo k potyčce?“

Gary nervózně přešlápl. „No... asi ano. Rozmáchl se proti mně. Minul a málem upadl. No dobře, skoro jsem ho praštil, a to jsem v životě nikoho neuhodil. Ale byl opilý a choval se

jako hlupák. Jo, byl jsem naštvaný, tak jsme se pohádali. Řekl jsem mu, že jestli tu televizi neztlumí, vezmu si zatracený klavír a rozmlátím mu ji na kousky.“

„Nenapadlo vás kvůli hluku zavolat na policii?“

Gary vzdychl. „To už jsem před časem zkusil – a nejsem jediný. Co by udělali? Vyzvali by ho, ať ji ztlumí, on by poslechl a možná i pár dnů vydržel sekat latinu. Pak by se zase opil a začalo by to nanovo.“

„To je pravda,“ potvrdila jakási žena, dosud v pyžamu a s dítětem v náručí. „S manželem jsme konečně dodělali zvukotěsnění na stěnu. Bydlíme v čísle 303. Když se Stu nametl – což bylo nejmíň jednou týdně –, byl nesnesitelný. Gary nikoho nezabil, Mildred, a vy to víte. Stejně jako ho nezabil můj Rolo a ten se se Stuem taky často hádal, než jsme to vzdali a dali si na stěnu zvukotěsnění.“

Zahrozila Mildred-Přilbovým vlasům prstem volné ruky. „Vy jste se s ním taky hádala, Mildred, stejně jako my všichni. Jako třeba rodina v bytě pod ním, protože když pil, dusal půlku noci po bytě. Nebo vrážel do věcí. Nemusela jste zrovna minulý měsíc zavolat zdravotníky, když jste uslyšela ránu a našla jste ho nataženého tady na chodbě? Upadl,“ dodala směrem k Evě, „a zlomil si nos. Buď se omráčil pádem, nebo ztratil vědomí z pití.“

Mildred si založila ruce na bujném poprsí. „Netvrdím, že to nebyl opilec a idiot, ale sám se do břicha nebodl.“

„Možná ano,“ odušila Eva. „Peabodyová! Přineste sem to jablko.“

Peabodyová k nim vystoupala se sáčkem na důkazy, v němž spočívalo žalostně vypadající jablko, hnědnoucí v místě, kde z něj visel pruh slupky.

„Měl Gary rád jablka?“

Mildred se zalily oči slzami. „Jablko denně. To vždycky říkal. Snažil se je oloupat na jediný záťah. Prý to přináší štěstí, když se mu to podaří.“

„Čím je loupal?“

„Obvykle kapesním nožem. Ale Gary...“

„Sejmula jste otisky prstů z kapesního nože v těle, detektive?“

„Ano, madam. Patří oběti.“

„Ještě nejsme hotové, ale můžu vám říct, že – podle dosa-
vadních důkazů a výpovědí – to nevypadá na vraždu. Zatím to
vypadá jako nehoda. Pan Adler byl opilý a loupal si kapesním
nožem jablko, když vykročil ze schodů. Výtah nefunguje.“

„Už čtyři dny,“ postěžovala si Mildred hořce. „Majitel...“

„Madam, nechte si to na jindy,“ přerušila ji Eva. „Zakopl,
ztratil rovnováhu a nešťastně upadl. Při tom si zlomil vaz, po-
ranil si hlavu a navíc měl tu smůlu, že přistál na otevřeném
kapesním noži.“

„To by mu bylo podobné,“ zamumlala žena s dítětem.

„Vraťte se, prosím, všichni do svých bytů a nechte nás dě-
lat naši práci.“

„Jsem rád, že jsem ho nepraštil,“ řekl Gary tiše. „Je mi líto,
že jsem ho v noci označil za kreténa, ale hlavně jsem rád, že
jsem ho nepraštil.“

Nehoda sem nebo tam, úmrtí je třeba vyšetřit, shromáždit
důkazy a prohlášení svědků. To vše zabralo většinu dopo-
ledne. Ve chvíli, kdy Eva usedla ke svému stolu na policej-
ním ústředí, aby sepsala hlášení, Roarkeova sekretářka Caro
vedla Rochelle do Roarkeovy kanceláře v Midtownu.

Rochelle se snažila nekulit oči. Ještě nikdy neviděla tak vel-
kou a krásnou kancelář. Když se Roarke postavil za svým ele-
gantním stolem, s dechberoucím výhledem na New York za
sebou, a vykročil k ní po luxusním koberci, aby jí potřásl ru-
kou, nervózně se zasmála.

„Nečekala jsem, že se s vámi vůbec setkám, natož dvakrát
během pár dnů.“

„Vážím si toho, že jste přišla, a tak rychle.“

„Zvědavost je silný stimul.“

„Dáte si kávu? Nebo čaj?“

„Vyhovuje mi, cokoliv si dáte vy. Díky.“

„Zařídím to.“

Sekretářka vypadala stejně elegantně jako kancelář – měla nádherné vlasy barvy čerstvě napadaného sněhu a kostýmek, vedle něhož Rochellin – nošený už třetí sezónu – vypadal uboze.

„Posadíme se.“ Roarke ji odvedl k pohovce, stejně přepychové jako zbytek místnosti.

Wilson ji ujistil, že Roarke je „normální chlápek“, ale no tak! Byl to přece Roarke. Miliardářský podnikatel, filantrop a inovátor. Navíc neskutečně pohledný.

Jeho oči byly opravdu tak modré, jak vypadaly na obrazovce.

„Bavila jste se na večírku?“

„A jak! Avenue A jsem viděla na koncertě, když jsem ještě chodila na univerzitu. Měla jsem místa až úplně vzadu, ale bylo to parádní. Tenkrát kdysi to bylo taky parádní, ale pokud jde o ten improvizovaný koncert na Nadinině terase, úplně mi chybějí slova. Byla jsem předtím i na Mavisině koncertě, ale tohle je něco dočista jiného.“

„Máte ráda hudbu.“

„Všechny žánry.“ Podívala se na Caro, která právě přinášela podnos s kávou, šálky, smetanou a cukrem. „Mockrát děkuji.“

„Nemáte vůbec zač. Jak ji pijete?“

„S trochou smetany a jednou kostkou cukru.“ V jejím světě samozřejmě šlo o náhražky.

„Děkuji, Caro,“ řekl Roarke, když jim nalila kávu.

Jakmile za sebou zavřela dveře, Rochelle zvedla šálek. „Předpokládám, že chcete mluvit o...“ Napila se a zmlkla. „Ach,“ vydechla. „Páni.“ Znovu se napila. „Celé moje útroby právě vstaly a zajásaly. V knize i filmu o Iloveových byly zmínky o vaší kávě. Teď vím, jaká je doopravdy.“

„Často si říkám, že právě tou jsem přesvědčil svou policistku, aby si mě vzala.“

„Mohl to být jeden z faktorů. Každopádně předpokládám, že se mnou chcete mluvit o mé práci v Dochas. Víím, že se tam o vše aktivně zajímáte.“

„Je to jeden z faktorů,“ odpověděl Roarke s úsměvem. „Slyšela jste o novém zařízení pro mládež, které dokončujeme v Hell's Kitchen?“

„Jistě. Opravdu věříte, že bude pro studenty připravené v květnu?“

Roarkeovi se velice líbil termín *studenti* – další bod v její prospěch. „Zatím vše pokračuje podle plánu. Víím o tom, že kromě konzultací v Dochas posledních pět let pracujete v Centru pro rodinné poradenství.“

„Ano.“

„Neuvažovala jste o tom, že si otevřete vlastní praxi?“

Rochelle si poposedla, podívala se mu do očí a usmála se. „To vyžaduje víc prostředků, než mám k dispozici. A navíc jsem raději součástí týmu. Pak můžete využívat silné stránky jednotlivých členů, aby vám pomohly odvádět lepší práci a léčit pacienta jako celek. Podle toho, co jsem slyšela, přesně to plánujete dělat v Dideanu. Radit, vzdělávat, zařazovat do společnosti, nabízet řád, bezpečí a v neposlední řadě komunitu, kde mladí lidé mohou navazovat vazby mezi sebou i s dospělými, kteří je chtějí provádět na cestě k dobrému, zdravému a produktivnímu životu.“

„To je přesně ono. Práce během uplynulých měsíců se nesusoustředily jen na rekonstrukci a renovaci samotné budovy, ale i na sestavování týmu, který nejenže rozumí účelu celého zařízení a má patřičné vzdělání, aby ho plnil, ale také mu věří. Jsem přesvědčen, že to vše splňujete.“

Vteřinu počkal a sledoval, jak vraští čelo. „Chtěl byste, abych prováděla konzultace v Dideanu podobně jako v Dochas?“

„Vlastně doufám, že budete ochotná nastoupit na pozici vrchní terapeutky.“

„Já... promiňte.“ Šálek na podšálku zarachotil a Rochelle ho opatrně postavila na stůl. „Slyšela jsem, že nabídku na toto místo přijala doktorka Susann Poová. Pane Roarkeu...“

„Jenom Roarkeu.“

„Doktorky Poové si nesmírně vážím, profesionálně i osobně. Ačkoliv... ačkoliv jsem velice poctěna tím, že na toto místo uvažujete o mně, nikdy bych nešla proti nikomu se schopnostmi a pověstí doktorky Poové.“

„Doktorka Poová by ode mě nedostala nabídku na toto místo, kdybych nesdílel váš názor na ni. Bohužel řeší rodinnou krizi a stěhuje se do Východního Washingtonu, možná natrvalo. Ke konci minulého týdne se tohoto místa s lítostí vzdala.“

„Chápu. To se mi zatím nedoneslo. Je mi to moc líto. Já...“ Rochelle znovu zvedla šálek, napila se a velice pomalu se nadechla.

„Doktorka Poová má téměř třicet let praxe v oboru psychologie mládeže a v poradenství. Já mám sotva deset. Případá mi nevděčné, že se ptám, ale musím se zeptat: Souvisí tato nabídka nějak s mým vztahem s Wilsonem?“

„Když jsem na podzim nabídl toto místo doktorce Poové – klíčové místo v projektu, který je pro mě i pro mou ženu velice důležitý –, učinil jsem tak kvůli jejím zkušenostem, pověsti a řadě dalších důvodů. Na seznamu jsem tehdy měl pět lidí, pět vysoce kvalifikovaných lidí, o nichž jsem uvažoval. Vy jste na něm byla druhá.“

„Ach.“

„Myslím, že tehdy jste ještě nebyla ve vztahu s... Wilsonem.“

„Ne, to nebyla. Seznámili jsme se ke konci prosince, takže se známe teprve pár měsíců. A nezačali jsme spolu hned... Hned jsme nenavázali vztah.“

„Mohu vás ujistit, že jsem vůbec netušil, že se znáte. Vlastně pro mě představovalo zajímavé překvapení, když jsem vás v sobotu potkal na Nadinině večírku s Wilsonem, protože právě ten den ráno jsem se rozhodl, že vás pozvu, abych si s vámi promluvil o tomto místě.“

„To moc ráda slyším. Kdybych tušila, že jde o pohovor na tak významnou pozici, připravila bych se líp.“

„Většinu pohovoru už jsme absolvovali.“ Jelikož vycítil její nefalšovanou nervozitu, znovu se na ni usmál. „V sobotu večer a tady nad kávou. Rochelle, na ten seznam z minulého podzimu byste se nedostala, kdybych si vás už neprověřil. Zním vaši kvalifikaci, práci i reputaci, vím, kde působíte jako dobrovolnice včetně hodin, které jste věnovala Dochas. Buď já osobně, nebo Caro jsme mluvili s řadou vašich kolegů, nadřízených a tak dále. A jako se všemi ostatními, kteří se stanou součástí Dideanu, završuji tento proces i s vámi. Z očí do očí.“

Žaludek se jí stahoval trémou natolik, až téměř očekávala, že jí začne nadskakovat sukně. „Muž s vašim... řekněme vlivem si je jistě vědom toho, že můj otec zemřel ve vězení. Byl závislý a šlo o problémového, často násilného muže. A závislost mé matky na něm a na látkách, které ji naučil užívat, přispěla k její sebevraždě.“

„Jsem si toho vědom. Každý si volíme, jestli překonáme brutalitu svého dětství, nebo se jí poddáme a pokračujeme v cyklu násilí. Nepotřebuji vaše schopnosti, abych tušil, že cestu, kterou jste si v životě zvolila, ovlivnilo vaše dětství spolu s touhou pomáhat zranitelným a bezbranným. Přidal jsem to na seznam vašich předností. Ještě kávu?“

Teď se jí stáhlo i hrdlo. „Spíš bych potřebovala sklenici vody.“

„Jistě.“ Vstal, přešel přes místnost k malému výklenku, vzal z chladničky láhev vody a nalil ji do sklenice. „Máte-li o to místo zájem, můžeme probrat další podrobnosti. Popis práce, její strukturu, plat a tak dále.“

„To by bylo...“ Vzala si od něj sklenici vody a opatrně se napila. „Je to důležité rozhodnutí, jaké člověku změni život. Měla bych si vzít čas na rozmyšlenou, než...“

Postavila sklenici na stůl a otočila se k němu. „Blázním? Jsem hloupá? Ne, ani jedno.“ Zasmála se. „Jistěže mám zá-

jem. Jsem ohromená, nadšená a radostí se mi točí hlava, ale pokouším se zachovávat klid a důstojnost.“

Musela se odmlčet, znovu se zasmála a položila si dlaň na srdce. Roarke se na ni usmíval.

„A ano, velice ráda s vámi proberu podrobnosti vaší úžasné nabídky. Moc ráda bych si prohlédla tu budovu. Chtěla bych vidět, kde budou ty děti žít, vzdělávací i rekreační místnosti, prostory pro skupinovou i individuální terapii. Všechno.“

„Jistě,“ přikývl Roarke. „Co takhle hned?“

Vykulila oči a zamrkala. „Co takhle... hned?!“

„Podrobnosti můžeme probrat během prohlídky. Zajímá mě váš názor.“

Znovu zvedla sklenici a napila se. „To mi vyhovuje.“

Po prohlídce a rozloučení se Roarke vrátil na svoje ústředí. Zastavil se v kanceláři u Caro.

„Můžete doktorce Pickeringové poslat smlouvu v současném znění, Caro.“

„To ráda slyším. Je výjimečně kvalifikovaná a zjevně nadšená pro svoji práci. A ačkoliv vím, že litujete ztráty někoho tak zdatného, jako je doktorka Poová, relativní mládí Rochelle Pickeringové může představovat přidanou hodnotu. Navíc jsem z ní měla dobrý pocit.“

„Opravdu?“

„Byla ohromená a snažila se to nedávat najevo. Zároveň vděčná za nabídnutou příležitost, a to se nebála ukázat. Ta kombinace se mi líbila.“

„Mně taky. Můžete začít vracet na můj rozvrh věci, které jste odsunula, Caro.“

„Máte videofonní konferenci s Hitchem v San Francisku a s Castorovým týmem v Baltimoru za...“ podívala se na náramkový počítač, „osm minut. Vrátila jsem ji na rozvrh, když jste mi poslal textovku, že jste na cestě zpátky.“

„Co bych si bez vás počal?“

„Váš pracovní oběd jsem přesunula do jídelny manažerů. Proč znovu vycházet do toho ohavného počasí? A ušetří vám to čas, který jste dopoledne ztratil.“

„Jste dokonalá jako obvykle. Neměl bych vám přidat?“
Zamrkala na něj řasami. „Vždycky.“

Roarke se smíchem vešel do své kanceláře.

Když se večer vrátil domů, už nepršelo a vítr se zmínil až na občasné zlostné poryvy, které se mu opíraly do svrchníku – ceněný vánoční dárek od Evy –, cuchaly mu vlasy a prohlubovaly jeho vděk za teplo domova.

Summerset, jako vždy připravený, mu odebral kabát, zatímco otlý kocour se Roarkeovi líně lísal k nohám.

„Večer jako stvořený pro sklenku whisky u krbu,“ poznamenal Summerset.

„Máte pravdu.“ Roarke měl ještě nějakou práci, ale pomyslel si, že mu neuteče. „Jednu si dáme.“

Vešel do salóнку a rozdělal oheň v krbu, zatímco Summerset naléval whisky.

Měl tuhle místnost rád, její syté barvy, starožitnosti i umělecká díla, jež sem vybral. Usadil se do křesla a poslouchal, jak za okny vítr chrástí holými větvemi stromů.

Summerset – Roarkeův otec ve všech ohledech kromě oficiálního papíru a osoba, která řídila jeho domácnost stejně výkonně jako Caro řídila jeho kancelář – si sedl proti němu.

Měl husté vlasy barvy kvalitního cínu, tmavé, inteligentní oči a úzký, hranatý obličej s hlubokými propadlinami, který Eva s oblibou označovala za přízračný. A kdysi dávno zachránil otrhanou dublinskou pouliční kysu před životem v bídě či před něčím ještě horším.

Roarke pozvedl sklenku k připitku. „*Sláinte*. Jaký jste prožil den?“

„Dopoledne jsem zmokl na nákupech, ale to mi umožnilo, abych tady s naším přítelem,“ kývl na Galahada, který si vy-